

τιώτη τῶν Ἀποικίων τῇ ζωῇ τῆς φύσης καὶ τοῦ κάνει τὴν ἔρημο πρὸ ὑγιεινὴ ἀπὸ τὸν πολιτισμό. "Ὅχι γιὰ τὴν ἔρημο ὑπάρχει ἀκόμα τίποτα ἀσκητικὸ ἢ γιὰ τὴν δρῖσκονται ἐκεῖ ἰγούμενες τοῦ Jouarre *) γιὰ τὴν ἡδονὴ τῶν νέων. Μὰ ὁ στρατὸς φαίνεται πρὸ πάντων ὁρατὸς στὸ συγγραφεῖα, γιὰ τὴν εἶναι ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει γιὰ τὴ Γαλλία καὶ γιὰ τὴν αὐτὸν τελειοποιεῖται στὸν κόσμον τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔχει μιὰ σελίδα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ εἶναι προσευχὴ, ὅχι, ὅπως «ἡ προσευχὴ τὴν Ἀκρόπολιν», ἀποχαριετισμὸς πίστεως σὴν μένῃς σὲ «καταστραμμένο ναό», μὰ ὁ πρῶτος χαριετισμὸς νεογέννητης πίστεως σὲ ἀναστημένη θρησκεία. Ὁ Ψυχάρης μπήκε μέσα σ' αὐτήν, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν Peguy· τὸν ὀνομάζει δάσκαλό του καὶ ὁ Peguy τὸν λέει ἀδερφό. Καταλαβαίνει σιγὰ σιγὰ τὴ θρησκεία σ' ὅλη τῆς τὴν ἅπλα, καὶ θέλει νὰ προσφέρει τὴ ζωὴν του ὅχι μόνο ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ μὰ καὶ τοῦ «παγκόσμιου κακοῦ» ὅπως τὸ ὀνομάζει ὁ Peguy. «Ἐνα θρησκευτικὸ θέλημα τὸν ἀνυψώνει περισσότερο ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν. Ἡ ἀπομόνωση εἶναι δύναμις ἐνῶ ὁ στρατὸς ἔμαθε στὸν Peguy πῶς γιὰ τὸ νέο ἀξίωματικὸ ἢ κλονισμένη δράση εἶναι καὶ ἡ πρὸ ἀποτελεσματικῆς. Συλλογᾶται ν' ἀφήσῃ τὸ στρατό καὶ νὰ μπῇ σὲ ἄλλο στρατό, ὅπου ἡ θυσία του θὰ εἶναι στὴ ὑπακοή. Ἡ ἱερωσύνη τὸν τραβᾷ καὶ στὸ δρόμον του, ὁ Θάνατος τὸν χτυπᾷ.

Ἀθήνα 25. XI. 1915.

Δ. Π. ΠΕΤΡΟΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΛΙ

Χαραγμένα στὸν ἄμμο,
—Οἱ χαρὲς μας κ' οἱ πόνοι—
Τὰ διαβάξει τὸ κύμα
Καὶ γοργὰ τὰ σαρώνει.

Μὰ σὶν ἄμμον αἰῶνια,
Στοῦ πελάου τ' ἀκρογίλι,
Θ' ἀχρονιάζονται κάποιοι,
Κι' ὅμως πάντοτε ἄλλοι.

Κ' ὡς θὰ φτάνει τὸ κύμα
Τὴ στεριά ν' ἀγκαλιάσει,
Μὲ καμηλὸ θὰ διηγείται
Κεῖνα ποῦχει διαβάσει.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

2) Τὸ γνωστὸ φιλοσοφικὸ δῶμα τοῦ Renan.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

3.-

IV.

Στὴν κάμαρα ποὺ πεθαίνει, ἡ δύση βάφει αἱματένιους τοὺς τοίχους. Ἐνα πουλὶ σκοτεινὸ περνάει ἀπ' ἔξω καὶ τὸ βλέπει καὶ χαμογελάει. Τὸ δρόμον του θὰ πάρει σὲ λίγο ἡ ψυχὴ τῆς. Ἄλυσκα τριαντάφυλλα μαδαινοῦν καὶ λυώνουν στοὺς ἀφροὺς τοῦ ξαπλωμένου κορμιοῦ τῆς. Κανένας ἤχος δὲ φτάνει ἐκεῖ ψηλά. Μόνο ὁ δειλινὸς ἀέρας ἀργολυστράει, φέροντας τίς τελευταῖες πικρὲς μυρωδιὰς τῆς γήινης ζωῆς καὶ τίς τελευταῖες ἐνθύμωσες. Δὲ λυπάται, γιὰ τί τίποτε δὲν ἀφίνει πίσω τῆς. Κάτι τῆς λέει πῶς στὸ τέλος τῆς μελαγχολικῆς στοᾶς, τὴν περιμένει τὸ θεῖο ξέφωτο. Μὲ δίχως ἔρωτες θανάτους καὶ ξαναγεννημοῦς, πεθαίνουν, μὲ μιὰν ἀπέραντην, ἀσάλευτη, πέτρινη γολήνη.

V.

Στὴ μέση τοῦ δρόμου συναντηθῆκανε δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἀνέβαινε στὸ ξημέρωμα, ἡ ἄλλη κατέβαινε στὸ νύχτωμα τῆς ζωῆς. Φῶς ἀπάνω καὶ κάτω σκιὲς καὶ μυστήριον. Ἔτσι καὶ μέσα τους. Δὲ σταματήσανε γιὰ τί τίποτε δὲν τίς ἔνωνε. Καὶ τραβήξαν. Ἄν κανεὶς τίς ρωτοῦσε, θὰ μάθαινε γιὰ τὸν κόσμον καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴν ἱστορίαν.

VI.

Ἀπόψε θὰ ἤθελα νὰ μεθύσω. Νὰ πιῶ στὴν ὑγιειὰ τοῦ θανάτου μου καὶ νὰ τοῦ ρίξω λουλούδια. Νὰ γελάσω σαρκαστικὰ μπροστὰ στὰ σφραγισμένα μου χεῖλια καὶ στὸ αὐτὶ τοῦ πεθαμένου μου ἑαυτοῦ, νὰ φωνάξω πῶς πιά δὲ λυπάμαι. Θὰ ἤθελα νὰ μεθύσω τόσο βθεῖα, ὥστε κανένας ὕπνος νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μὲ φέρει στὴν πρώτη συναίσθηση. Νὰ πιῶ κάτι ἀψύτερον ἀπὸ τὴν πίκρα, κάτι σὰν τίς σιφιερὲς οὐσίες τῆς γῆς. Κι' ἔτσι ὅλα νὰ σβυστοῦνε μπροστὰ μου σὰν ἀσήμικτα καὶ σὰν ἀλαργηνά, —ὅπως οἱ ἀκτὲς στὰ μάτια τοῦ ἀναχωρημένου. Ὡ ἄρρωστοί μου, ποὺ μεθᾶτε, γυρεύοντας στὴν ἐγκεφαλικὴ τρικυμία, τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ αὐτοῦ μου. Πρῶτη φορὰ σὰς νοιώθω. Πρῶτη φορὰ ἀνεδαίνω τὸ τραγικὸ ὕψος σας.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

— Τὸ Νουμά, τάτοφασίσαμε πιά, μὴ λογαριάζοντας τὴν κρίσιμη περίστασι καὶ τὴν καταπληκτικὰ ἀκριβείαν τοῦ χαρτιοῦ, νὰ τὸν ἐξακολουθήσουμε μὲ δώδεκα σελίδες, γιὰ τὴν ὥρα κάθε δεκαπέντε μέρες, καὶ ἅμα γαληνέψουμε λίγο τὰ πράγματα, κάθε βδομάδα. Οἱ τέσσαρες σελίδες, μὲ δική τους ξεχωριστὴ ἀρίθμηση, θὰ τυπώνονται, σὰν καὶ ἄλλοτε, σὲ σῆμα βιβλίου καὶ θὰ περιέχουν ἓνα δῆγμα ἢ ἓνα δρώμα, μὲ συνέχεια πάντα. Πρῶτον ἔργο θὰ δημοσιεύσουμε σὲ ξεχωριστὲς σελίδες, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς χρονιάς, τὸν «Ἐρμᾶν καὶ τὴ Δωροθέα» τοῦ Goethe, μεταφρασμένο σὲ στίχους ἀπὸ τὸν κ. Κ. Θεοτόκη.